

Průhledy, proluky (17.5.2012)

Cestou z práce jsem si všimla, že se mi uzavřel další z průhledů. Dům, kterým se zahušťuje sídliště směrem k hlavní čtyřproudé silnici, už je tak vysoký, že zcela zakryl výhled na vzrostlou zeleň mezi domy. Za poslední roky průhledů ubývá stejným tempem, jakým přibývají semaforey.

Zeleným kopcům na obzoru se na tvářích objevila podivná vyrážka, ježí se jeřáby a skvrnami nových a nově vznikajících domů. Já vím, lidí přibývá a bydlet chce každý, pokud možno ve vlastním, ale stejně je mi líto že, se prostor kolem nás uzavírá a zbavuje se tajemství, které mám od dětství spojené s prolukami.

V městě na kříži bylo takových proluk plno. Zeleň v nich zakryla jizvy po zabitých domech, a nejen to. Sama se stala domem plným tajných chodeb a skrytých zákoutí, kam nedolehl zrak a často ani hlas rodičů. Byla to ta nejlepší místa na hraní, protože dávala prostor naší fantazii.

Proluky umožňovaly průniky do jiných světů. A bylo jich plno, nejen těch ve městě, ale hlavně v čase, který jsem měla k dispozici, a toho času bylo zdánlivě nekonečně mnoho. Jenže dneska už proluka nevzniká tak lehce, zdánlivě sama od sebe, tu si člověk musí vytvořit aktivně. Někdy to stojí i dost úsilí, někdy je to dokonce spojeno i s pocitem viny, protože nejen naši bližní, ale hlavně my sami dokážeme na sebe naložit mnohem víc povinností, než nám ve skutečnosti

náleží.

Tak nějak se mi to všechno splétalo v hlavě cestou domů a najednou jsem si uvědomila, jak moc se těším na jednu svou proluku, jak moc se těším do Podmitrova, který dokáže být branou do jiného světa.

(Náš Zvířetník, 17.5.2012)

<http://naszviretnik.net/2012/05/17/105x148-pruhledy-proluky/>

{fshare}